

De Heraut

van de

Reformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124.)

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertenties aan de ADMINISTRATIE; Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam.
Inzendingen, die later dan Donardag 's namiddags te 12 uren worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Zondag 25 December 1898. N°. 1096.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden / 1.20, voor het Buitenland per jaar / 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaren, Postdirecteuren en, aan het Bureau te Amsterdam.
Advertentie: van 1 tot 6 regels / 1.20, voor elke regel meer 20 Cent.
Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verlagen van Verzen, 12 Ct. p. regel

„Of een van de profeten.”

[KERSTFEEST]

Als nu Jezus gekomen was in de deelen van Caesarea Philippi, vroeg hij zijnen discipelen, zeggende: Wie zeggen de menschen, dat ik, de Zoon des menschen, ben? En zij zeiden: Sommigen, Johannes de Dooper; en anderen, Elias; en anderen, Jeremia, of een van de profeten.

Matth. 16 : 13, 14.

Kerstfeest en Bethlehem zijn en de dag in dezen tijd, en de plek op deze aarde, waarin de belijdenis der Christenheid vertolkt wordt, dat „Jezus Christus, Gods eengeboren Zoon, ontvangen is van den Heiligen Geest en geboren uit de maagd Maria.”

Die belijdenis is rustig en plechtig, en ze plaatst op eenmaal de geboorte van Jezus voor ons als een gebeurtenis, die haar oorsprong in hooger dan deze wereld vindt; ze doet ons tasten den band die in Jezus tusschen God en zijn menschenkind wordt gelegd; en ze doet ons de wonderen macht, de heerlijke inwerking als toestroomen van God den Heiligen Geest.

„Gods eengeboren Zoon, ontvangen van den Heiligen Geest, geboren uit de maagd Maria!” ge voelt als met uw eigen zielsbesef, hoe dit Gods engelen tot jubelen moest uitdrijven, en hoe een geheimzinnige macht het firmament zelfs tot een hoogere schittering uitdreef, tot de ster van Jezus in het Oosten werd gezien, en de wijzen, of de koningen, van het Oosten uittoogen, om met trossen en met kostelijke specerijen dit Kindeken van Maria te begroeten.

Dat Bethlehem is een afbreken van de lijn die duister liep, en de aanvang van een nieuwe lijn, die zal doorloopen tot in het rijk der heerlijkheid. Bethlehem stelt een middelpunt, waarin al de stralen van het verleden saamvloeien, en waarvan al de stralen voor de toekomst uitgaan. Het is het feit der feiten, de gebeurtenis der gebeurtenissen, het wonder der wonderen. Bethlehem is geheel eenig. Het was te voren niet gekend, en kan tot in der eeuwigheid niet herhaald worden. Zoals het Paradijs de openbaring van Gods almogendheid in den aanvang der dingen was, en zoals „de nieuwe aarde onder den nieuwen hemel” de openbaring van Gods almachtigheid in het eind der eeuwen zal blijken, zoo staat Bethlehem in het midden der eeuwen als de betooning van de mogendheid des Heeren HEEREN, om het aan engelheir en menschenwereld te verkondigen, dat God leeft, en zijner handen werk niet varen laat, en in eeuwigde ontfermingen zich uitstrekt naar wat in zonde viel en onder de donkerheid des doods verzonken lag.

Alles hangt er in onze belijdenis dus aan, dat Bethlehem in dit zijn geheel enig karakter voor ons schitteren blijve. Al wat dit geheel enig karakter aan Bethlehem ontfout, snijdt feitelijk onze Christelijke belijdenis bij den wortel af.

En daarom geen titel, geen jota mag hier wegvallen. Het moet blijven met maar: geboren uit Maria, maar: geboren uit de maagd Maria. Het moet niet worden: herkomstig uit Israël, maar het moet blijven: ontvangen van den Heiligen Geest. Niet maar: Zoon des menschen en dies menschenkind,

maar: Gods eengeboren Zoon. En ook het moet niet worden: Jezus een genie op religieus gebied, maar het moet blijven, gelijk het al deze achttien eeuwen beleden is: Jezus de Christus, Jezus de Messias, Jezus de Beloofde aan de vaderen, de Vervuller en de vervulling van alle Godspraak, die sinds het verloren Paradijs tot de heiligen was uitgegaan.

Doch juist hier komt de afval thans tegen in verzet.

Juist dat wonder, dat geheel eenig, dat exceptioneel moet uit onze overtuiging omtrent Jezus worden uitgelicht.

Zeker, Jezus' naam is nu eenmaal groot in de historie der wereld. Geen naam gaat in luister zijn „liefelijken naam” te boven. Zij die ons de historie der wereld pogen te verklaren, zien dus af van het onnuttig pogen, om Jezus' naam als onbetekenend uit die historie weg te cijferen. Uit overtuiging en welbewust stellen ze er veeleer prijs op, om die alles overtreffende betekenis van Jezus' verschijning uit te leggen en te verklaren.

Alleen maar, hij moet uit de wereld verklaard worden. Hij moet mensch uit menschen, en niet de mensch zijn. Zijn grootheid moet niet onze grootheid in de schaduw stellen, maar juist onze menschenlijke uitmendheid te luisterrijker doen uitkomen.

Dat pogen is niet nieuw.

Van de dagen van Bethlehem af vatte drieërlei verklaring omtrent Jezus in het menschenlijk besef post.

Er ging of het geroep der onverholen woede op: *Hij heeft den duivel*. Of uit het hart klonk de toon der aanbidding: *Mijn Heere en mijn God!* Of eindelijk, er was noch aanbidding noch de woede der bitterheid, maar lovende wegcijfering van zijn geheel eenig betekenend in het zeggen: *Hij is een der profeten*.

Zoo was het toen Jezus nog op aarde lichamenlijk verkeerde. Eenerzijds sterke tegenstand, bittere vijandschap, hoerende krenking, uitlopende op de verklaring van zijn mogendheid uit Beelzebub, den overste der duivelen. Daartegenover anderzijds de roerende overgave van het door God zelf aangegrepen hart, dat voor Jezus op de knieën bracht en hem in zijn God-menschenlijke majesteit als Heere en als God deed aanbidden. En daartusschen in de ongelooovige wijsheid der zelfgenoegzamen, die noch bitter werd noch aanbidding kon, maar zich het recht aanmatigde om al het hoog en heerlijke in den Heiland, als niets ongewoons, als iets zeer wel begrijpelijks, als iets gansch natuurlijks te verklaren.

Toen Jezus aan zijn discipelen vroeg: Wie zeggen de menschen, dat ik ben? — antwoordden zij, dat er ook velen in de schare waren, die niets in hem zagen dan een gewone Israëlietische verschijning, en dat ze hem eeren wilden als een der profeten.

En zoo is het nog.

Nog altoos die drie groepen als vanouds. Nog altoos het kleine kuddeke, dat geloof, en leeft, en hoopt en aanbidt, en in Jezus als God geopenbaard in het vleesch roemen blijft. Maar links en rechts van dat kleine kuddeke, nog even onveranderlijk de mannen die tot Beelzebub hun toevlucht nemen, en die anderen die in Jezus niet anders willen eeren dan een der profeten.

Natuurlijk doordat God in hem werkte. God werkt in alles. In plant en dier. Meer nog in den menschen. Onder menschen het meest in de hooger bezielde. Het sterkst in die mannen die wij profeten noemen. En dus ook het allerleest, en bijna overweldigend, in den grootsten der profeten, die in Jezus verscheen. Wilt ge, ge kunt hem in dien zin zelfs Gods Zoon noemen. Of zijn ook wij niet Gods kinderen? En zoudt ge daarom zelfs niet zeggen kunnen, dat Jezus, die onder alle profeten van ons geslacht onovertroffen bleef, Gods kind in den hoogsten en heiligsten zin was, en zoudt ge deswege hem niet desnoods noemen kunnen: Gods eengeboren Zoon? Onder al zijn kinderen het kind dat hem het naaste stond?

Alleen maar: een der profeten moet het blijven. De profet die in de rij vooraan staat. Onder allen de hoogste, de eerste, de beste. Mits ge hem maar niet buiten de menschenlijke profeten plaatst, maar hem in hun rij insluit.

En in dien gedachtengang is het pad dan geoffend, waarlangs de gemeente ongemerkt van haar voorvaderlijk geloof naar deze nieuwe vondsten moet worden overgeleid, en door haar leeraars en voorgangers, ten slotte welbewust, misleid wordt en bedrogen.

Dit laatste zou nooit uit onze pen zijn gevloeid, indien niet één uit hun eigen kring met manneunood op deze schrijvende wonde den vinger had gelegd.

Men looft dan met de gemeente Gods Jezus Christus, den Heere der heerlijkheid, als Gods en der menschen Zoon, vol van den Heiligen Geest, den Koning van ons hart, den Priester van ons innerlijk gemoedsleven, onder alle profeten dien geheel eenigen, naar wien ons luisterend oor zal uitgaan. De band der ziele, het innig één, en één plante, worden met dien Middelaar Gods en der menschen wordt der gemeente voorgesteld als de weg, de waarheid, het leven, het eenig reddend, zaligmakend middel, om in het eeuwige leven onze ideale bestemming te bereiken. En in de verrukking waarmee naar dit ideaal gegrepen wordt schijnt geen uitdrukking te sterk, geen lofspraken te hoog, om Jezus' grootheid niet te drukken, en wordt zijn heerlijke naam moedig beleden als de eenige naam die onder den hemel gegeven is, waardoor wij kunnen zalig worden.

En onderwijl nu de gemeente goedgelovig onder zulk een prediking nederzit, en in de opgewektheid der ziele waant, dat haar geen ander dan de aloude Christus van Bethlehem gepredikt wordt, merkt de godgeleerde kenner onmiddellijk, en weet de man die alzo de gemeente misleidt zelf, dat doel en streven van zijn woord juist is, de gemeente van den overgeleverden Heiland naar den nieuw uitgedachten Jezus over te leiden.

En zooverre gaat de verwarring der geesten, dat, als ge zulk een prediker daarover tot de orde roept, u met schier verleidelenden eenvoud geantwoord wordt: „o, Gewisselijk weet ik dat, maar wat zou hier voor kwaad in steken? Immers de Christus, dien wij, nieuweren, prediken, is juist de echte, de oudste, de oorspronkelijke Christus, en wat wij weg-nemen is alleen het onnatuurlijk schitterend kleed, dat menschenhand hem om de schouders hing.”

Zelfs een overvoorzichtige uitdrukking van Zulke profeten waren er vooral in Israël, maar ook in Griekenland. Denk slechts aan Socrates en Plato. Zulke profeten zijn er alle eeuwen door geweest, en zijn er nog onder ons.

En nu, in dien zin verstaan, ja, dan geven ze gul en grif toe, dat ook Jezus onder de profeten der menschenheid moet gerangschikt worden, en zelfs onder allen een onbetwistbaar recht heeft op de plaats der hoogste ere.

Van die groep links was aan het eind der vorige eeuw Voltaire de tolk en zeggman, nu, aan het eind van deze eeuw, is het de Duitse wijsgeer Nietzsche, die zich niet ontzag Jezus het „ongeluk der menschenheid” te noemen, en alle zedelijke ontfaarding der Christenvolken aan Jezus toeschreef. En waar alzo Voltaire en Nietzsche het booze woord principieel uitspraken, stond en staat nog achter hen in breede rijen geheel de schare der spotters, de menigte der smaders, het breede heirleger van wie Sion en den God van Sion gram zijn.

Maar rechts staat een geheel andere groep. Deltige mannen en beminnelijke vrouwen, die veel te ideaal zijn aangelegd, om den indruk van Jezus' zedelijke grootheid van zich te willen weren. Voor hen staat Jezus hoog, zeer hoog zelfs. Nog altoos kennen ze geen anderen naam onder menschen, dien ze als de uitdrukking van hun ideaal boven hem zouden willen plaatsen. Sommige zijner woorden blijven voor hen onvergetelijk. Er zijn daden in zijn leven die ze benijden. En in hun beste oogenblikken blijft als Jezus te zijn en te leven het heimwee van hun hart wekken.

Alleen maar ge moet Jezus niet buiten noch boven hun menschenlijk bereik stellen. Waartoe die wonderen in zijn persoon en in zijn historie? Die kunnen, die willen ze nu eenmaal niet gelooven. En dat hoeft ook niet. Jezus als een aantrekkelijk, fijn begiftigd, rijk ontwikkeld mensch spreekt hun veel ernstiger toe, dan dat ge hun van een maagd Maria spreekt, of rept van een ontvangenis uit den Heiligen Geest.

Jezus een der profeten, wilt ge: de grootste der profeten, o, daar zeggen ze van heeler harte ja en amen op. Geen eercetel willen ze Jezus onthouden, mits het maar een eercetel zij en blijve, die een mensch, die niets dan mensch is dragen kunne, en dien zij in hun mate ook zichzelf kunnen toe-eigenen.

Wilt ge zeggen: Jezus het religieus genie, Jezus ons menschenlijk ideaal, of wilt ge het meer historisch uitdrukken: Jezus de profet der profeten, alles wel, geen toon in hun hart verzet er zich tegen, mits het maar van den aanvang tot den einde menschenlijk uit menschenlijk blijve, en het perk van het menschenlijke niet overschrijde noch te buiten ga.

Er zijn te allen tijde profeten geweest. Wel te verstaan, niet profeten, die, onder meer, ook Godsspraken geven en de toekomst ontsluiten. Dat heeft nooit een profet gedaan. Neen maar profeten zijn in alle eeuwen opgestaan, als mannen, die door een hooge bezieling aangedreven, tegen zonde en zinnenlust, tegen wereldzin en zelfliefd getuigd hebben en ons menschenlijk geslacht opriepen tot hogere bestemming.

Zulke profeten waren er vooral in Israël, maar ook in Griekenland. Denk slechts aan Socrates en Plato. Zulke profeten zijn er alle eeuwen door geweest, en zijn er nog onder ons.

onzen Catechismus wordt dan aangegrepen, om de „eer der profeten” te dekken. Verklarende wat de naam „Christus” beduidt, belijdt de Catechismus, dat Jezus is onze éénige Hoogepriester, en onze eeuwige Koning, wat juist is gezegd. Maar hij voegt er voor het derde ambt bij: onze hoogste Profet en Leeraar, wat gevaarlijk, en ten deele zelfs onjuist is. Christus is de eenige oorspronkelijke Profet, en alle anderen, die profeten heetten, profeteerden slechts door hem (1 Petr. 1 : 11). Ze waren zijn werktuigen, zijn instrumenten, en hij sprak door hun mond, gelijk het zijn Geest was, die in hen getuigde. Hebr. 1 : 1 stelt dan ook een volstrekt onderscheid: God eertijds tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon. Natuurlijk bedoelde de Heideberger dat ook niet anders. Maar de hoogste stelt een trap van vergelijking, en daarvan wordt door heel anders denken thans misbruik gemaakt, om de geheel valsche voorstelling, alsof Christus slechts „een der profeten” was, aan te bevelen.

Zij het ons genoeg, dat dit „een der profeten” niet uit het hart der discipelen opkwam, maar het oordeel was van hen, die buiten den kring van Jezus' getrouwen stonden. Sta het steeds helder voor onze verbeelding, dat Petrus juist tegenover die valsche voorstelling van den Christus de belijdenis van Jezus als den Messias en den Zoon Gods heeft geplaatst. En zij het nimmer onder ons vergeten, dat Jezus zelf van die belijdenis, en van die alleen, betuigd heeft, dat ze door den Vader in de hemelen was geopenbaard. Meer nog, merk er op, dat Jezus er bij voegt: vleesch en bloed niet, maar mijn Vader in de hemelen. Iets wat, krachtens het verband, niet anders kan be-duiden, dan dat wie Jezus voor „een der profeten” hielden, geleid werden door vleesch en bloed, en dat alleen zij, die hem als den Messias der vaderen en den Zoon des levenden Gods belijden, hun licht ontvingen van den Vader der lichten, schijnende in het diepst der ziele.

Just dit nu zet op de viering van ons Kerstfeest het opnieuw belijden stempel.

Toen voor dertig en meer jaren nog schier elk prediker in Jezus geloofde, als geboren uit de maagd Maria, na ontvangen te zijn van den Heiligen Geest” lag er in het Kerstfeest noch de verkracht der belijdenis, noch het snijdend protest. We vierden een geschiedkundige herinnering, en onze ziel verheugde zich in de groote daden onzes Gods.

Maar zoo is het thans niet meer.

Onze heerlijke apostolische belijdenis wordt thans vervormd, valscht, bestreden, en zoo roept elk Kerstfeest ons opnieuw op, om ons tegen die vervalsching en verminning der belijdenis van den waarachtigen Middelaar Gods en der menschen over te stellen. De geheel eenige grootheid van onzen Heiland wordt aangerand, en wij hebben daartegenover zijn heiligen naam als boven alle namen verheven, vast te houden en groot te maken. Terwijl op de vraag: „Wie zeggen de menschen, dat ik ben?” ook nu weer, als voor achttien eeuwen, te antwoorden valt, dat de één dit, de ander dat zegt, en dat beiden Jezus houden voor „den der profeten”, moet daartegenover ons getuigenis uitgaan: Wij hebben bekend dat gij zijt de Messias, de Christus, de Zoon des levenden Gods.

De Zending.

XIII.

Drie werelddeelen zijn nu door ons doorwandeld met de vraag, waar het Heere behaagd heeft de Zonne der gerechtigheid te doen opgaan over heidenen en Mohamedanen. En de uitkomst van ons onderzoek is, dat hier bijna geen land meer is, waar niet de blijde boodschap is geboren. Tot dezelfde conclusie zullen we komen, wanneer wij aan Amerika een bezoek brengen. Dit 4de werelddeel bestaat uit twee driehoeken, het breede noordelijke en het spits toeloopende zuidelijke, die door een smalle band van kleine landen met elkaar verbonden zijn. Uit Azië zijn, zonder twijfel, de volkeren gekomen, die Amerika het eerst bewoond hebben. Uit Europa kwam de eerste kolonie hier omstreeks 982. Erik de Roode trok een gebannen Noorman, toog naar Groenland en vestigde zich aldaar met de zijnen. Zij waren toen nog heidenen, maar namen omstreeks het jaar 1000 het Christendom, dat hun uit Noorwegen gebracht werd, aan. Erik's zoon Leif trok verder het westen in en vond New-Foundland, Rhode Island en andere streken. In 1492 ontdekte Columbus meer zuidelijk gelegen deelen van Amerika, namelijk West-Indië. En sedert dien tijd vestigden zich Spanjaarden, Fransen, Engelschen, Scandinaviërs en Nederlanders in de door hen ontdekte landen en eilanden van dit groote werelddeel en kwamen in aanraking met de oorspronkelijke bewoners, tegenover welke

zij langen tijd dikwijls vijandig stonden, zoodat er van de missie in die dagen niet veel kwam. Toch heeft deze zich de inboorlingen in verloop van tijd gaan aantrekken het een volk wat vroeger, het andere wat later.

Laat ons nu de landen van Amerika doorreizen, beginnende met Groenland, het grootste eiland der wereld, welks westkust bewoonbaar is. De Denen beschouwen 88,100 kilometer van dit laatste als hun eigendom, dat bewoond is door 280 Europeanen en 10,500 Eskimoos. Laatstgenoemde, die zich Innuits of menschen noemen, zijn klein van gestalte en tengevolge van hunne onzindelijkheid en den rook, waarin zij het grootste gedeelte van hun leven doorbrengen, bruin van kleur. Eer het Evangelie onder hen eenigen invloed kreeg, waren de Eskimoos heidenen van de laagste soort. Tempels of afgodsbeelden hadden zij niet; zij geloofden aan eenen grooten geest Tongarsuk en aan priesters en tovenaars, angekoks genaamd. Toen in het begin der vorige eeuw Hans Egede, predikant te Vagn (Noorwegen), van dit volk hoorde en van den ellendigen toestand, waarin het vooral geestelijk verkeerde, ontwaakte in hem de last om aan de Groenlanders het Evangelie te brengen. Daarom rustte hij niet, voordat de koning van Denemarken hem tot missionneeren predikant onder deze menschen had benoemd. Vijf-tien jaren lang werkte hij onder hen zonder de minste vrucht. Eindelijk moest hij met geknakte gezondheid naar Denemarken terugkeeren. Hij liet toen echter het zendingsveld niet alleen, want drie jaren te voren had de graaf van Zinzendorf er drie Moravische broeders met name M. Stach, E. Stach en Chr. David heen gezonden, die naast de kolonie Godthaap, door Egede gesticht, een tweede zetsden, Nieuw-Herhut genaamd. Egede reikte hun de broederhand en was hun behulpzaam waar hij kon. Als hij hadden zij met groote beswaren te kampen.

Een hanner schreef aan de zijnen van de Eskimoos: „Wij hebben hier gevonden wat we zochten, heidenen, die God niet kennen, die zich om niets bekommeren dan om zeehonden, visch en rendieren te vangen en ter verkrijging van dien buit onophoudelijk omzwerven.” t Scheen alsof de Eskimo te stomp en te onkundig was, om het Christendom aan te nemen. Toch hielden de genoemde zendingen, bij wie zich later Frederik Boenisch en John Beck voegden, vol met de heldhaftigheid, die boven onzen lof verheven is. De Eskimoos vermeden echter eerst de zendingen, van wie zij een afkeer toonden te hebben. Later werkten zij hen steelsmatig tegen. „Al de woorden der zendingen werden bespot en verkeerd voorgesteld. Al hun daden en gebaren werden belachelijk gemaakt of op de dolste wijze nagebootst.” Kwamen zij in de kerk, dan deden zij of zij sliepen en snorkten of vroegen om een lied. Word er een lied gezongen dan begonnen zij te schreeuwen of op hunne tamboerijns te slaan. Toen deze tegenwerking afstmitte op de volharding der broeders trachtten de Eskimoos door vervolgelingen hun geduld uit te putten. Zij overvielen hunne woningen en sloegen alles kort en klein. Ja zelfs de zendingen wierpen zij met steenen. De nood rees eindelijk op zijn hoogst, toen de inboorlingen weigerden hun eenig voedsel te verkopen, zoodat de honger dood hun voor de oogen stond.

Zoo verlieten vijf jaren, toen er iets gebeurde, dat in het gedrag der Eskimoos wijziging bracht. In de woning van den zending John Beck werd een kind geboren. t Groeide op, begon te babbelen, straks ook de hederen der ouders te zingen. Zoodat het een als het ander trof de ruwe, koude harten der Eskimoos. De Eskimoosche moeder verlangde ook, dat haar kind zou zingen en leerde het de hederen, door de zendingen in de taal der inlander vertaald.

Enigen tijd daarna traden eenige Eskimoos de hut van Beck binnen terwijl deze bezig was den Bijbel te vertellen. „Hoe kan men maken, dat een stukje papier de woorden Gods hoort, bewaart en herhaalt,” vroegen zij. En Beck antwoordde met het voorlezen van sHeeren lijd en sterven. Een der mannen, met name Kajarnak, trad naar voren en zeide op ernstigen toon: „Wat zeyd gij daar? herhaal het mij nog eens, want ik wil ook behouden worden.” Beck las en de Groenlanders luisterden voor de eerste maal met aandacht naar Gods Woord. En van dien tijd af kwam Kajarnak elken dag in de hut om zijn dorst te lessen aan het Woord des levens. Op Paschen van 1739 deden hij, zijne vrouw en twee kinderen belijdenis van hun geloof en ontvingen den doop. Dit waren de eersteelingen, die een rijken oogst schenen te beloven. En die oogst kwam. „Weltra had er in het geheele leven der bevolking een ommekeer plaats.” Vriendelijkheid en voorkomendheid kwamen in de plaats van wreede en brutale zeden. Hulpvaardigheid verving het oude egoïsme. De lust om Gods Woord te hooren en in zijne wegen te wandelen was groot.

Thans zijn zoo goed als alle Eskimoos Christenen, doch niet allen bekeerd, want in een der laatste jaarverslagen van de Broedergemeente leest men aangaande het leven van velen der tegenwoordige Groenlandsche Christenen, dat zij eten en drinken hooger stellen dan de versterking van het hart door het geloof en den vrede met God. Thans arbeiden 11 mannelijke en 10 vrouwelijke zendingen met moed en volharding aan den opbouw van het lichaam van Christus in dit onherbergzaam oord.

DE GAAY FORTMAN.